

Za našo deco.

Gulliver.

Pred njim sem odprl veliko omaro, katero so mi bili prinesli iz škatle, ter sem mu pokazal zbirko predmetov, ki so bili v njej shranjeni. Tu je bil glavnik, nekaj ogromnih šivank, štiri osina žela in zlat prstan, katerega mi je bila poklonila kraljica. Nekoč ga je bila snela z malega prsta in mi ga je nataknila čez glavo na vrat kakor ogrlico. Prosil sem kapetana, naj vzame ta prstan kot nagrado za to, da me je rešil. Ali on ga ni hotel sprejeti. Čudil se je mojemu pripovedovanju ter mi priporočal, naj napišem o vseh dogodkih knjigo.

Cez devet mesecev plovitve smo dospeli domov na Angleško. To je bilo dne 3. junija 1706. leta. Ponudil sem kapetanu vse svoje čudovite predmete kot plačilo za vožnjo in prehrano na ladji. Ali ta čestiti človek ni hotel niti enega sprejeti. Še več, potisnil mi je v roko zlatnik, da bi se mogel odpeljati domov.

Ko sem prispel na svoj dom, so vsi jokali od veselja, ker so me že zdavnaj imeli za mrtvega. Obljubiti sem moral svoji ženi, da se ne bom več podal na potovanje po morju.

Starost, pa tudi veliki napor in neizgode, ki sem jih pretrpel, so povzročili, da mi ni bilo več za nobena potovanja. Živel sem v domačem miru in pokoju. Opazoval sem svojo deco, kako raste in se lepo razvija. Mnogokrat sem pripovedoval otrokom o svojih čudovitih potovanjih in čudili so se, kako sem mogel pretrpeti tolike nevarnosti.

Konec.

Čarobna roža.

Uvod.

Nekoč je živel star in jako bogat kralj, kateri je imel zelo hudobnega sina, a jako vrliga nečaka. Sinu je bilo ime kraljevič Srdan, in to ime je

bilo zanj zelo primerno, ker nikoli ni bilo slabšega, gršega in neumnejšega kraljeviča od njega. Nihče ga ni ljubil in narod se je bal, da bi on

postal kralj. Ves čas je prebival samo v družbi le-nuhov ter napravil zlo, kjerkoli se je nahajal.

Ta hudobni sin je prizadeval staremu kralju, svojemu očetu, dokaj skrbi in kralj bi bil umrl od žalosti, če ne bi imel poleg sebe svojega dobrega nečaka kraljeviča Svetoljuba. To je bil ljubezniv, hraber in plemenit mladenič. Pomagal je staremu kralju, kjer je le mogel, in njegova zasluga je bila, če se je ublažilo marsikatero zlo, ki ga je povzročilo slabo vedenje kraljeviča Srdana.

Narod je ljubil kraljeviča Svetoljuba in si ga je želel za kralja, a javno tega ni smel kazati, ker se je bal, da ga kraljevič Srdan ne bi ubil. Ali nekega dne je ta le izvedel, da hoče narod Svetoljuba za kralja, ter se je strašno razjezil. Škripajoč z zobmi in puleč si lase je potekel k svojemu očetu.

»Kje je ta Svetoljub? Ubil ga bom! On mi hoče vzeti krono. Jaz pa mu bom odsekal glavo in ga zdrobil na kosce.«

Ubogi kralj je bil kar trd od strahu. Da se svojega sina otrese, je rekel, da je odšel kraljevič Svetoljub na izvidniški stolp in da ga lahko tam najde.

Kraljevič Srdan je skočil kakor strela na dvorišče, je zajahal konja in naglo odjezdil v smeri proti izvidniškemu stolpu.

Ta hip je stopil kraljevič Svetoljub v sobo in stari kralj mu je ves razburjen povedal, kaj se je bilo pripetilo. »Moral boš takoj zapustiti to deželo,« je dodal, »drugače te bo moj hudobni sin ubil.«

»To sem že dolgo pričakoval,« je odgovoril Svetoljub mirno. »Jaz se ne bojim svojega bratranca, ker bi ga lahko nadvladal. Ali on je zakoniti naslednik prestola, zato nočem buniti naroda. Podati se hočem v svet. Pomagal bom slabotnim, branil pravico, in moj meč mi bo prinesel slavo.«

Stari kralj mu je ponudil denar in vojske za spremstvo. On pa je odbil vse, rekoč veselo: »Mlad sem. Svet mi je odprt in sam si bom priboril bogastvo. Spremstva pa ne potrebujem drugače kakor svojega konja.«

Ko je končal, se je poslovil od kralja, zasedel svojega konja ter se je veselo podal po svetu, da najde srečo in slavo.

Vilin dar.

Jahal je veselo in lahko vse do meje svoje dežele. Ko je nadaljeval potovanje, je došel do reke. Razjahal je, pustil konja, da se pase, a sam je legel na breg v travo in je zadovoljno posmatral vodo.

Dolgo živeča družina.

V Osthornu na Slovaškem je umrl te dni posestnik Janez Kapral, ki je dosegel starost 116 let. Bil je dvakrat oženjen in je imel 15 otrok. Najstarejši sin je star 90 let in živi v Ameriki. Število Kapralovih vnukov znaša 30 oseb.

Budilka za gluhonemo.

Upokojeni železničar Franc Meszaros v Budimpešti je zgubil pred leti ob priliki železniške nesreče govor in posluš. Od nesreče naprej si je mož prizadeval, da bi olajšal življenje gluhonemim. Načrtoval je za te reveže uro budilko z električno napravo. Ako uravnajo budilko na željeno uro in minuto, zažari posebno močna električna žarnica. Gluho-nemi so posebno občutljivi glede luči in se vsak takoj prebudi, ako posveti omenjena žarnica. Meszarosovo iznajdbo so patentirali na Madžarskem, a se zanima za njo tudi ameriški milijonar in izdelovatelj svetovno znanih avtomobilov Ford.

Devetletni deček — večkratni požigalec.

V okolici Berlina so ugotovili, da je požigal poslopja na zagoneten način dalje časa 9letni deček. Ko so ga prijeli, je priznal požige. Letos spomladi so požigali kmetje travnike, da bi na ta način zemljo prerahljali in pognojili. Ob tej priliki so dali tudi nekaterim otrokom dovoljenje, da so požigali po travnikih. Omenjenemu dečku se je požiganje na travnikih tako prikupilo, da je pozneje na prav zvit način podtikal ogenj raznim kmečkim poslopjem. Mladostnemu požigalcu so dokazali šest velikih požigov.

Največji človek na svetu

je sedaj neki Jakob Eearle v severnoameriški državi Texas. Je mož je visok 2,65 cm in nima prostora v nobenem modernem prometnem sredstvu.